

НІКОЛИ НЕ ГОВОРІ «НІКОЛИ»

Після війни в Україні ми сумуватимемо за десятками тисяч загиблих людей. Багато хто говоритиме, що більше ніколи не побачить рідних, близьких, сім'ю. Сподіваюся, що багато загиблих під час війни повірили в Ісуса. На війні прагнення до Бога дуже сильне, тому не треба казати «ніколи». Господь дає надію всім. У Нього слово «ніколи» звучить інакше, має інший сенс і значення. Якщо сьогодні Господь стукає у твоє серце, не говори, що ніколи не підеш за Ним, що хочеш іншого життя, не будуй стіну.

2

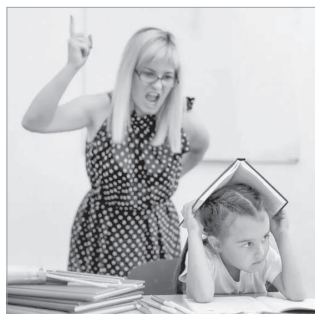
Що в руці твоїй?

4

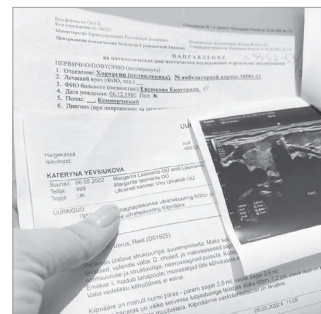
Бог може наділити
резилентністю

8

Своя правда

11

Чудо серед хаосу

14

Зречення Петра. Карл Генрих Блох.

Фраза «ніколи не говори "ніколи"» звучить у нашому побуті завдяки тому, що 1983 року на екрани вийшов фільм «Ніколи не говори "ніколи"» про британського спецагента 007 Джеймса Бонда, який робить неймовірно, рятуючи світ. Сам вислів має давніше походження: у XIX столітті британський письменник Чарльз Діккенс використав цей вислів у творі «Записки Піквікського клубу» 1837 року. Сьогодні, промовляючи ці слова, людина хоче сказати, що немає нічого неможливого; усе може статися в житті. Один філософ написав: «Ніколи не говори "ніколи", тому що дні збігають швидко й нічого не залишається незмінним».

Окрім пасторського, я звершую служіння ще й для підлітків. Одного разу я запитав їх, чи хочуть вони вийти заміж або одружитися. І підлітки впевнено відповіли: «Ніколи! Тільки не я». Минає декілька років – і я бачу, як вони зовсім по-іншому дивляться на протилежну стать, симпатизують одне одному, їхня думка вже не така категорична. Коли пари приходять до мене на дошлюбну консультацію, я часто чую: «Ми ніколи не будемо сваритися! У нас ніколи не буде, як у наших батьків. У нас все буде зовсім інакше». Ніколи не говори

«ніколи», адже дні збігають швидко й ніщо не залишається незмінним. Згодом молодята змінюються та припускаються тих самих помилок, що і їхні батьки.

Нещодавно прочитав інтерв'ю одного з відомих лідерів музичного гурту з Житомира. Вони намагалися стати популярними, але їм не вдалося досягнути бажаного рівня. Чоловіки переїхали до Києва, винайняли квартиру, залишивши свої сім'ї в Житомирі. Розпочалося київське богемне життя: алкоголь, наркотики, зради дружинам. Вони побачили, що новий спосіб життя руйнує їхні сім'ї та їх самих. Один з учасників групи сказав, що його сім'ю врятував Бог. Одного разу вони потрапили до протестантської церкви, почули про Господа, істинні цінності, Закон Божий. Вони всі повірили в Бога та зрозуміли, що хочуть повернути свої сім'ї, перевезти їх до Києва, налагодити нормальне життя. Я бачив позитивні зміни в житті учасників цієї групи. Проте нещодавно прочитав, що один із музикантів перед війною в Україні розлучився, залишивши трьох дітей. А він же обіцяв, що більше ніколи не зраджував дружині. Сьогодні має іншу сім'ю. Тож ніколи не говори «ніколи».

НІКОЛИ НЕ ГОВОРІ «НІКОЛИ»

Ніколи я не віритиму в Бога так глибоко

В одному з міст, де я звершував служіння, членом Церкви була дівчина, яка гарно співала та брала активну участь у житті громади. Вона почала зустрічатися з хлопцем зі світу. Він приходив з нею на богослужіння, але всім своїм виглядом показував: я не знаю, що роблю у вашій церкві. Я бачив і розумів, що він ходить до церкви лише заради дівчини і Бог його не приваблює. Хлопець демонстрував: «Я ніколи не стану адвентистом і не віритиму так глибоко в Бога, як ви. Ніколи не прийму хрещення. Я просто ходжу на служіння».

Одного разу я проводив євангельську програму та зробив заклик прийняти Господа у своє серце й укласти завіт із Ним. І цей хлопець перший вийшов на сцену. Я не повірив у щирість його намірів і після молитви запитав його, чи справді заради Бога він хоче стати адвентистом, а не заради нашої сестри. Він трохи образився. Ніколи не говори «ніколи». У житті й душі все може змінитися докорінно. Згодом я їх повинчав.

Мама цього хлопця була православною. Перед вінчанням вона пішла до свого священника, наставника, запитати, чи можна їй бути на вінчанні сина в храмі протестантів. Він сказав, що їй небажано туди ходити. У день вінчання вона довела дітей до воріт церкви й залишилася чекати на вулиці. Його мама говорила: «Я ніколи не переступлю поріг сектантської церкви. Ніколи». Минуло два роки, у них народилося немовля. Дивлюся, а його мама зі своїм онуком ходить уже в приміщенні церкви, на подвір'ї храму. Виявляється, усе може бути в житті. Вона переступила поріг Адвентистської церкви. Усе може змінитися.

Ніколи не зречуся Господа

У Святому Письмі є герой, який бив себе в груди та стверджував: «Ніколи». «Тоді каже їм Ісус: Ви всі спокуситесь Мною цієї ночі, бо написано: Уражу пастиря – і розсіються вівці отари» (Матв. 26:31). Ці слова Христос говорив учням, які вже три роки ходили з Ним, адже Він знає серце людини. «Прийде час, і ви всі зречетеся Мене, забудете

про Мене. Нікого з вас не буде поруч, коли Мені буде важко», – промовив Ісус. «А після Мого воскресіння Я випереджу вас у Галилеї. У відповідь Петро сказав Йому: Навіть якщо всі спокусяться в Тобі, то я ніколи не спокушуся! Ісус мовив йому: Запевняю тебе, що цієї ночі, перш ніж заспіває півень, ти тричі від Мене відречешся. Каже Йому Петро: Якби мені навіть треба було вмерти з Тобою, не відречуся від Тебе! Так само сказали і всі учні» (Матв. 26:32–35).

Як легко говорити слово «ніколи», бути впевненими у своїх силах, що ніколи не впадемо, усього досягнемо самі, не відійдемо від Бога. На жаль, багато молодих людей, з якими я прийшов до Церкви, залишили Бога. Вони говорили, що ніколи не покинуть Господа, Церкву, служіння Йому. Минув час, відбулися певні зміни в серці, і «ніколи» стало реальністю.

Петро говорить Ісусові, що ніколи не зрадить Його. Та Христос продовжує: «Ти не віриш мені, що цієї ночі ти тричі відречешся від Мене». Петро ві слід було зупинитися та сказати: «Господи, але ж я людина і не можу на 100 % бути впевненим у всіх своїх рішеннях». Проте Петро був настільки самовпевнений, що не погодився зі словами Христа. «Якби мені навіть треба було вмерти з Тобою, не відречуся від Тебе! Так само сказали і всі учні» (Матв. 26:35).

Проблема нашого «ніколи» полягає в тому, що воно ґрунтується на впевненості у власних силах. Ми можемо їх переоцінювати, життєві обставини можуть внести свої корективи, щось може надламати людину, і «ніколи» перетворюється на «можливо». Ми слабкі, і без підтримки Господа наше «ніколи» просто не має сили.

Бог близький до людей, як ніколи

Щодо Ісуса завжди вживали слово «ніколи». Ніхто ніколи так не проповідував, як Він – Той, Хто має владу. Він унікальний. У синагозі рабини щосуботи читали Боже Слово. Проте слово Христа мало особливу силу, по-особливому впливало на людей, зціляло хворих, воскрешало. Важливо зазначити, що Його діла й чудеса також належать до розряду «ніколи». Так, були пророки, через яких Бог являв чудеса, але так, як Ісус, не робив ніхто й ніколи. «Коли був вигнаний біс, німий заговорив. І здивувалися люди, перемовляючись: Ніколи не було такого в Ізраїлі» (Матв. 9:33). Воскресіння мертвого, зцілення прокаженого... Там, де проходив Ісус, звучали слова «ніколи не було такого».

Згодом народ кричатиме, щоб Христа розп'яли. Ніколи Ісус, буду-

чи Богом, досі не ставав Людиною, об'єднуючи в Собі дві природи. Такого ніколи не було й більше не буде. Такий Бог омиває ноги Своїм учням, Своему творінню, яке до кінця не розуміє, що Він робить. Ніколи не було такого. Царі не хотіли омивати ноги своїм рабам, бо існувала певна ієрархія.

А Господь у такий спосіб показує, що любить Своїх учнів. Ніколи Бог не був таким близьким до людей.

У Святому Письмі читаємо, що грішні люди не здатні наблизитися до святині, де перебуває Бог, бо не можуть витримати Божої слави. Тому Господь став Людиною, щоб бути ближчим до людей. Він зробив дещо унікальне. Ніколи не було такого. Христос дав можливість доторкнутися до Нього жінці, яка страждала кровотечею; узяв за руку померлу дівчинку; поговорив з Никодимом уночі; сказав сотникові, що його слуга буде здоровий. Господь прийшов у цей світ, аби благословити нас Своєю присутністю.

Ніколи не знав вас

Якщо Христос говорив слово «ніколи», то це була істина. А наші слова майже нічого не означають. Через десять років ми, можливо, змінимо свою думку та вчинки. Іноді у Святому Письмі Бог говорить «ніколи» і в негативному значенні: «Не кожний, хто каже Мені: Господи! Господи! – увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на Небесах. Багато хто скаже Мені того дня: Господи, Господи, чи не Твоїм Ім'ям ми пророкували, чи не Твоїм Ім'ям бісів ми виганяли, чи не Твоїм Ім'ям численні чудеса чинили? Тоді скажу їм: Я ніколи не знав вас! Відійдіть від Мене ви, що чините беззаконня!» (Матв. 7:21–23). Це станеться і в день суду, і в день Другого приходу Господа, коли Христос більше не буде приховувати Свою славу під людською природою. Нам усім відома фраза «Я ніколи не знав вас», але як змінюється й посилюється сенс цих слів, коли робимо акцент на слові «ніколи». Адаже тоді, коли ми думали, що перебуваємо з Богом, Він ніколи не був із нами.

У Біблії читаємо: «На долонях Своїх тебе вирізьбив Я» (Ісаї 49:16). **Люди цвяхами розп'яли Ісуса, і Своєю кров'ю на Своїх долонях Він пише наші імена, щоб не забути нас. Христос промовить, що ніколи не знав нас, якщо ми не будемо дотримуватися Його Закону та якщо любов не керуватиме всіма нашими вчинками. Найстрашніше – почути від Бога, що Він ніколи не знав мене. «Людина прийде до роду батьків своїх, що світла вони не побачать навіки!» (Іс. 49:20).** Людина, яка повстала проти Бога, не воскресне для вічного життя.

Для Бога немає нічого неможливого

Для учнів смерть Ісуса була шоком. Христос неодноразово говорив про Свою смерть, про те, що на Нього чекає розп'яття на хресті. Проте апостоли не вникали в ці слова, у них були більш амбітні плани. Тому після розп'яття Ісуса на хресті їхній світ зруйнувався, адже вони думали, що вже ніколи Його не побачать. У цьому випадку слова «ніколи не говори "ніколи"» звучатимуть як «немає нічого неможливого». Те, що для людини «ніколи», для Бога не має меж. Ніколи не говори, що Бог залишив тебе. Коли жінки прийшли до гробниці, камінь був відвалений, а Ісус воскрес. Бог усемогутній, Він може все. Він здатний воскресити й дати життя.

Після війни в Україні ми сумуватимемо за десятками тисяч загиблих людей. Багато хто говоритиме, що більше ніколи не побачить рідних, близьких, сім'ю. Сподіваюся, що багато загиблих під час війни повірили в Ісуса. На війні прагнення до Бога дуже сильне, тому не треба казати «ніколи». Господь дає надію всім. У Нього слово «ніколи» звучить інакше, має інший сенс і значення. **«Бо Він сказав: Я тебе не покину і не відступлю від тебе!» (Євр. 13:5). Петро переконував, що не залишить Господа, не відійде від Нього, проте зрадив Його, бо він людина. Якщо Бог говорить, що не залишить, отже, Він точно не залишить тебе, де б ти сьогодні не був: в Україні чи вимушено за кордоном, у важких обставинах, у невідомості. Навіть якщо підеш «долиною смертної темряви», Бог підтримає тебе, витре твої сльози. Господь перебуватиме з тобою. Нехай ця обітниця підбадьорює нас, зміцнює у вірі. Бог веде Свій народ, Своїх людей, які щиро шукають Його.**

У Святому Письмі Бог дає пророче видіння про майбутнє: «Буде Господь тебе завжди провадити, і душу твою нагодує в посуху, кості твої позмицняє, і ти станеш, немов той напоєний сад, і мов джерело те, що води його не всихають. І річки відовічні сини твої позабудовують, поставиш основи довічні, і будуть тебе називати: "Замурований пролomu, напрямник шляхів для поселення!"» (Ісаї 58:11, 12). Бог говорить про майбутнє Ізраїлю. Однак ми можемо застосувати ці слова до майбутнього нашого світу. Як це схоже на ситуацію в Україні сьогодні, коли зруйновано будинки, церкви, міста! Бог відновлює, адже Боже слово «ніколи» – завжди істина. Якщо Він сказав, отже, так і буде. У Божому Царстві ніколи не буде плачу, хвороби, смерті. Якщо сьогодні Господь стукає у твоє серце, не говори, що ніколи не підеш за Ним, що хочеш іншого життя, не будуй стіну. З Богом життя прекрасне!

Володимир
Боровий

ЩО В РУЦІ ТВОЇЙ?

«І відповів Мойсей та й сказав: "Та ж вони не повірять мені, і не послухають голосу мого, бо скажуть: Господь не явився тобі!" І промовив до нього Господь: "Що то в руці твоїй?" Той відказав: "Палиця". І сказав Він: "Кинь її на землю!" І той кинув її на землю, — і вона стала вужем. І втік Мойсей від нього. І сказав Господь до Мойсея: "Простягни свою руку, і візьми його за хвоста!" І він простяг свою руку й узяв його, — і той став палицею в долоні його. "Щоб повірили, що явився тобі Господь, Бог їхніх батьків, — Бог Авраама, Бог Ісака й Бог Якова"» (Вих. 4:1–5).

Мойсей багато років ховався в Мідіянській пустелі. Наприкінці цього періоду Бог явився йому в огняному полум'ї тернового куща. Ці роки в пустелі не минули для Мойсея даремно, адже Господь готував його до особливої місії. Перебуваючи наодинці з природою, він міг розмірковувати про всемогутнього Творця. Випасаючи овець, Мойсей почав розуміти, що таке справжня покора, пізнавав характер Бога. Він поступово навчився чути Божий голос. Коли Господь закликав його вивести ізраїльський народ із полону, у Мойсея було до Бога кілька запитань.

Перше запитання, яке Мойсей поставив Богові: «А хто я? Чому я?» Господь дав цікаву відповідь: «Я буду з тобою!» Не важливо, хто ти, яке становище займаєш, яку освіту здобув; важливо, що Бог буде з тобою. У кожного з нас виникають запитання, коли ми стикаємося з вибором: довіритися Богові чи залишитися в комфортних умовах. Мойсей запитав Господа: «А якщо вони не повірять мені?» Господь відповів йому запитанням на запитання: «Що то в руці твоїй?» Святе Письмо говорить, що Мойсей тримав у руці палицю пасту-

ха. Господь попросив, щоб він кинув її, і палиця перетворилася на вужа. Бог сказав, щоб Мойсей узяв вужа за хвоста, і він у його руках знову перетворився на палицю. Не знаю, хто з нас спробував би взяти вужа за хвіст. Чого Господь бажав навчити Мойсея?

Готуючи цю статтю, я хотів назвати її: «Що у твоїй руці?» Так фраза звучить краще. Проте в біблійному тексті написано: «Що то в руці твоїй?» Здається, різниця невелика. Проте Бог підкреслює такий порядок слів, щоб слово «твоїй» стояло останнім. **Світ сьогодні навчає нас дивитися, що в руці сусіда або що має інша людина. Бог запитує: що в руці твоїй, які в тебе є здібності, таланти, дари? Подивися на свої руки й на благословення, якими Бог наділив тебе. Не дивися, що є в інших, хто талановитіший, розумніший, успішніший.**

БОГ ВИКОРИСТОВУЄ ПРОСТІ РЕЧІ

Якось Петро запитав Ісуса про те, як складеться життя Івана, молодого учня. Христос сказав Петрові не дивитися на Івана: «Що тобі до нього, ти йди за Мною». Що то в руці твоїй? Бог сьогодні

ні запитує мене, чим саме я можу послужити Йому та ближнім.

Зверніть увагу, що посох – звичайна палиця. У Біблії читаємо, що Бог використовує прості речі: палицю, плащ. Мойсея непокоїть запитання: «А якщо вони не повірять мені?» Прості речі, які Бог використовує для Своєї справи, будуть переконливим свідченням про те, Ким Він є. *«Бог вибрав немудре світу, щоб засоромити премудрих, і Бог вибрав немічне світу, щоб засоромити сильних» (1 Кор 1:27). Господь бажає, щоб ми послужили Йому тим малим, що маємо, що є в нашій руці. Він хоче, щоб ми брали участь у справі спасіння людей, у проповіді Євангелія. У біблійній історії жоден Божий задум не був утілений без безпосередньої участі Божого народу. Сьогодні кожний готовий служити як консультант, радити, як правильно звершувати служіння, а як не слід, помічати, хто живе правильно. Бог не цікавиться, як ти можеш прокоментувати чи проконсультувати. Він запитує саме тебе: що в руці твоїй? Господь звертає увагу на тебе, на твої можливості. Бог запропонував Мойсеєві відкрити свою руку й кинути те, що він тримав. Усе, що в руці твоїй, для чогось призначене.*

Відкрий свою руку

Кажуть, переїзд до іншої країни – гарний індикатор характеру й мотивів. Опиняючись за кордоном, емігранти чи переселенці переживають різні випробування: від незнання іноземної мови до побутових проблем. У таких умовах кожна людина виявляє свій справжній характер. Адже коли з'являється більше можливостей, то виникає спокуса більше затримати у своїй руці.

Якось один чоловік прийшов до пастора і сказав: «Хочу, щоб ви помолилися за мене. У мене проблема: я більше не можу повертати десятину Богові. Раніше, живучи на Батьківщині, я заробляв 500 доларів. Із 500 доларів мені було легко повернути 50 доларів десятини. Зараз я заробляю 5000 доларів, і мені дуже складно віддати Богові 500 доларів, які раніше я заробляв за місяць. Нехай Господь допоможе, зрозуміє мене». Пастор відповів: «Добре, тільки я молитимуся про те, щоб Він повернув вас на колишню роботу, де ви заробляли 500 доларів. Тоді ви розв'яжете цю проблему. У вас буде спокійне серце, чиста совість, і ви легко повертатимете Богові від того, чим Він вас благословляє». «Ні, ні, не молись так, я вас дуже прошу. Не хочу повертатися до того заробітку. Мені ця зарплата подобається», – поспішив заперечити чоловік. Чи готовий ти довірити своє життя Богові і дозволити, щоб Він діяв у ньому?

Пророк Ілля ховався від Ахава під час засухи. Він сказав, що не буде дощу три з половиною роки. Господь наказав Іллі піти до Сарепти Сидонської, де його годуватиме бідна вдова. У цьому селі жили переважно шанувальники Ваала. Бог сказав: «Іди до ідопоклонників, там тобі буде їжа». У кожному народі є богобоязливі люди. Господь знає серця людей. Удова прийняла його, але, готуючи їжу, сказала, що продуктів залишилося лише на один раз їй та її синові. Однак пророк попросив, щоб вона насамперед нагодувала його. Я б не зміг таке сказати бідній удові, проте Ілля зробив так, як наказав Бог. Він мав запропонувати їй це випробування віри, бо знав, що Господь здатний зробити чудо. Коли вдова відкрила свою руку, поділилася останнім, борошно й олія в неї не закінчувалися.

Чи готовий ти сьогодні відкрити свою руку? «Очі всіх уповають на Тебе,

і Ти їм поживи даєш своєчасно, Ти руку Свою відкриваєш, – і все, що живе, Ти зичливо годуєш!» (Псал. 145:15, 16).

Наш Бог – Бог відкритої руки. Він годує все живе на Землі. Якщо я хочу бути таким, як наш Господь, моя рука має бути відкритою, щоб робити добро.

Не вражати, а служити

Якщо з'єднати прості речі, які є у твоїй руці, і відкриту руку, то вийде вираз: прості речі + відкрита рука = Бог творить чудеса. Чудо станеться завдяки тому, що в цій формулі є Бог. Господь показує Мойсееві чудеса, завдяки яким народ повірить, що йому явився Бог їхніх батьків. Краса Божого Слова полягає

в тому, що Бог здатний зробити чудо не тільки для Мойсея, а й для тебе й мене.

Ізраїльський народ чекав на Месію. Учні вірили, що Ісус – найкращий кандидат. У них з'явилася можливість поділитися цим з людьми. Христос довго проповідував. «День уже почав зсасати. Дванадцять, підійшовши, сказали Йому: Відпусти людей, щоб піш-

ли і розійшлися по доволішніх селах та по хуторах і знайшли їжу, бо ми тут у безлюдному місці» (Луки 9:12). Учні побачили, що народ голодний, та й самі вони хотіли їсти. Апостоли представили Ісусові своє бачення. Та Христос знайшов інше рішення: «Дайте ви їм їсти!» (в. 13). Один хлопчик мав п'ять хлібів і дві риби, і учні взяли його обід. Не знаю, що подумав той хлопчик, коли учні забрали в нього їжу. Апостоли сказали Христові: це все, що вони знайшли серед народу, і хіба вони підуть і куплять їжу для 5000 сімей. Ісус попросив, щоб людей розсадили рядами по п'ятдесят осіб (в. 14).

Христос помолвився над їжею та вчинив чудо. «Узявши п'ять хлібів та дві риби, Він звернув погляд до неба, поблагословив їх, поламав і давав учням, щоб поклали перед людьми. І вони поїли, і наситилися всі, а із залишених кусків назбирали дванадцять кошиків» (Луки 9:16, 17). Христос поламав і дав половину хліба учням. Апостоли теж ламали хліб і роздавали його. Ми не читаємо, що після молитви Ісуса з'явилася гора хліба. Учні почали роздавати те, що дав Христос, і всім вистачило хліба. У чому суть цієї історії? Чудеса відбуваються в руках учнів,

коли вони роздають. Бог намножив так, що залишилося 12 кошиків їжі. Завдяки цьому чуду Христос хотів сказати: якщо ви починаєте віддавати іншим, Я поважаю про те, щоб у вас теж був повний кошик їжі. Чудеса відбуваються у твоїх руках, коли ти відкриваєш їх для інших, коли починаєш ділитися, служити.

Щира увага й бажання служити ближньому

Мої батьки прийняли адвентизм у селі Пожарки, у громаді за 100 км від їхнього села. Це була одна з перших адвентистських громад на Волині. Узимку вони добралися попуткою до церкви, уперше були на богослужінні в протестантській громаді. Тато розповідав, що під час співу хору, який славив Господа, вони з мамою подумали, що опинилися на Небі. Пастор виголошував проповідь, читав Біблію, і їм здавалося, що вони перебувають у присутності Бога. Після служіння сім'я Грицюка Дмитра і Галини підійшла до них познайомитися і запросила їх на обід. То був особливий суботній обід. Їх вразило добродушне християнське спілкування. Увечері господарі запропонували їм переночувати, щоб не добиратися додому на попутці в холод. Батьки були приємно вражені, не могли повірити, що з ними таке відбувається, що вони гостюють в особливих Божих людей. Для них це було найсильнішим свідченням про Божу любов до людей. Вони хрестилися і вирішили, що в житті будуть чинити так само, як ця сім'я. Адже тоді не було великих євангельських програм, нічого незвичайного. Була просто щира увага й бажання служити ближньому.

Мойсей запитав Господа: «А як вони повірять мені?» Христос говорить: «Відкривай і покажи, що в руці твоїй, а все інше зроблю Я». Для мене сьогодні це дуже велика істина. Адже навернення людини до Бога – це найбільше чудо, яке сьогодні може статися. Господь бажає показати Свою любов до людей через тебе. Хтось скаже: «Я ж не можу охопити весь світ, не можу зробити щось велике». Та Бог запитує саме тебе: що у твоїй руці? Адже ти можеш чимось поділитися, пожертвувати, послужити. Христос прийшов на нашу Землю не вражати, а служити. У кожного є своє призначення й місія, яку має виконати. «Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знаний з хворобами, і від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його» (Ісаї 53:3). На Голгофі Христос віддав Себе людям заради їхнього спасіння. Чи готовий ти співпрацювати з Богом? Відкрий свою руку для Нього та ближніх. Дозволь Христові здійснити чудо у твоєму житті. Ти дещо маєш сьогодні у своїй руці...

Володимир
Нестерук

ЗАСТУПНИЦЬКА МОЛИТВА ЗМІНИТЬ ВАШЕ ЖИТТЯ

«Признавайтесь один перед одним у своїх прогріхах, і моліться один за одного, щоб вам уздоровитись. Бо дуже могутня ревна молитва праведного!»

Якова 5:16

Кожна людина хоч раз у своєму житті молилася за ближнього. Заступницька молитва – це молитва за друзів, рідних, ворогів. Якось навесні я познайомився з Катериною, яка прийняла хрещення в нашій Церкві. Я підвозив цю сестру на богослужіння й запитав її, як вона дізналася про адвентистів і як прийшла до Бога. Вона розповіла цікавий досвід. «Моя мама померла 20 років тому. Нещодавно мені наснився сон, що через рік і три місяці я помру. Я запитала себе: «Якщо я точно помру, то що на мене чекає далі? Що для мене зараз найважливіше?» Я зрозуміла, що не маю взаємин із Богом. Я почала молитися: «Господи, якщо Ти хочеш, щоб я краще пізнала Тебе, приведи мене в істинну Церкву». Моя мама колись була віруючою і дотримувалася суботи. Я знаю, що в інших конфесіях здебільшого святкують недільний день.

Згодом я поділилася своїми думками й переживаннями зі співробітницями. Сказала, що шукаю істинну Церкву, людей, які дотримуються суботи. Мені сказали, що в нас є працівниця, яка в п'ятницю йде з роботи раніше і в суботу ніколи не працює. З'ясувалося, що вона адвентистка сьомого дня. Згодом я прийняла хрещення в Церкві адвентистів сьомого дня. Пастор мені потім пояснив, що не можна так серйозно ставитися до снів, бо іноді вони не від Бога, проте він радий, що так я прийшла до Господа.

Моя мама завжди запрошувала мене до церкви, та я не погоджувалася. Вона молилася за мене. Я почала жити світським життям, вийшла заміж. Виявилося, що мій чоловік чаклун, ворожбит. Отак ми й жили. У мене двоє синів, вони теж продовжують займатися чаклунством. Чоловік помер 10 років тому.

Я вдячна Богові, що Він спас мене й допоміг пізнати Його. Сьогодні я молюся за своїх дітей, щоб вони покинули служіння сатані. Розумію, що моя заступницька материнська молитва має величезну силу. Віктор, один із синів, дозволив за нього молитися».

Після смерті її мамі минуло 20 років – і вона прийшла до Бога. Я також є прикладом впливу заступницької молитви моєї мамі. У вісім років я почав курити, у 12 років – вживати алкоголь. Церква була для мене формальністю. У моєму житті панували подвійні стандарти. Якось під час розпивання алкогольних напоїв мені спало на думку: «Що ти тут робиш? Навіщо тобі цей бруд?» Адже десь у глибині душі я розумів, що це марна трата часу, що йду не тим шляхом. Відтоді моє життя розвернулося на 180°, і згодом я став служителем, пастором.

БОГ МАЄ ПРАВО ДОПОМОГТИ ЛЮДИНІ

Заступницька молитва дає владу Богові діяти, адже Він створив людину зі свободою вибору. Коли людина йде своїм шляхом без Бога, Господь прагне допомогти їй. Проте вона своєю поведінкою та своїми словами заявляє всьому Всесвіту, що Бог їй не потрібен. Якщо хтось молиться за цю людину, то він дає право Богові втручатися в її життя, щоб спасти її. Господь має право сказати силам темряви, що за цю людину попросили її друзі, батьки і тепер Він може їй допомогти.

Заступницька молитва має величезну силу. «А хто судитиме? Ісус Христос, Який помер і воскрес; Який по правді Бога, – Він і заступається за нас!» (Римл. 8:34). Ісус Христос дає нам право не тільки називатися Його ім'ям, а й бути, як і Він, заступниками. Сьогодні Він заступається за кожну людину. Христос є для нас Вірцем для наслідування.

«Молитва – це подих душі, це таємниця духовної сили. Її не можна замінити жодними іншими засобами благодаті. Вона зберігає здоров'я душі. Молитва дозволяє серцю безпосередньо спілкуватися з Джерелом життя, зміцнюючи м'язи релігійного досвіду. Варто лише знехтувати молитвою або

молитися нерегулярно, лише тоді, коли це вам зручно, і ви втратите зв'язок із Богом. Духовні здібності втратять свою енергію, а релігійний досвід – здоров'я та життєві сили» (Е. Уайт. Служителі Євангелія. С. 255). Якщо ми не молимося, ми духовно мертві. Якщо ми хочемо бути духовно сильними людьми, нам треба більше молитися.

ЗАСТУПНИЦЬКІ МОЛИТВИ БЕЗ ВІДПОВІДІ

Чи було так, що ви не одержали відповіді на заступницьку молитву? Чи вірите ви, що зміни можуть відбутися в житті ваших рідних, друзів, ворогів? Чи хочете ви, щоб на всі ваші заступницькі молитви відповідав Бог? **Є молитви, на які Бог ніколи не відповість. Господь ніколи не відповість на молитву, яка призведе до вічної смерті людини, за яку моляться. Христос робить усе для того, щоб людина була спасенна. Господь ніколи не вчинить нам зла і не допустить зла в житті людей, за яких ми молимося. Іноді щось відбувається всупереч нашим очікуванням, та Бог здійснює все за своїм планом. Часом нам здається: якщо не отримали бажаної відповіді на молитву, то Бог нас не чує, молитва даремна.**

Хочеться, щоб ваше уявлення про заступницьку молитву змінилося. Хочеться, щоб ви навчилися відчувати радість і задоволення від ваших молитов за ваших рідних, близьких, друзів, уряд, сусідів і навіть ворогів. Хочеться, щоб ви вставали з колін після молитви за інших натхненними, із радісним серцем.

Був час, коли заступницькі молитви не приносили мені радості. Ба більше, вони були для мене тягарем. А Богові не потрібні жертви не від щирого серця, не потрібні молитви без віри. Я зізнався Господу, що мені нудно молитися за моїх рідних і близьких, хоч я їх люблю.

Будуйте з Богом чесні взаємини. Якщо вам щось не подобається у вашо-

му духовному житті, щиро скажіть Йому про це. Якщо ви чесно називаєте свою духовну проблему, її легше розв'язати. Я вирішив записувати заступницькі молитви.

Найсильніше рішення в житті

Ми маємо визнати, що не завжди усвідомлюємо, що краще в тій чи іншій ситуації для нас і людей, за яких ми молимося. Про що б ви просили молитися друзів, якби опинилися на місці Йосипа, кинутого братами в яму? Про те, щоб ваші брати витягли вас і вибачилися? Чи витягли і продали в рабство? Коли виникає проблема, ми зазвичай молимося, щоб якнайшвидше все змінилося на краще.

Знаючи історію Йосипа, ми розуміємо, що з Божої волі йому треба було пережити зраду братів і бути проданим у рабство. Здолавши спокуси й випробування, потрапивши до в'язниці, Йосип залишався вірним Богові та згодом став другим після фараона. Тож про що треба було звершувати заступницьку молитву, коли брати кинули Йосипа в яму? Молитися, щоб Господь зміцнив і зберіг віру Йосипа, щоб він був вірний Йому й ніколи не забував і не сумнівався, що його життя в руках всемогутнього люблячого Бога.

Що дало силу Йосипу пережити лихоліття? Вісниця Божа, описуючи історію Йосипа, говорить: коли його продали в рабство, він удалині побачив намет. Тоді він вирішив залишатися вірним Богу завжди.

Така молитва зміцнює нашу віру. Ми не знаємо, що нас чекає попереду, але будемо впевнені, що все під Божим контролем. Чи молитесь ви за своїх дітей, рідних, близьких серцю людей, щоб вони завжди були вірні Богові та ніколи не забували й не сумнівалися, що їхнє життя в руках всемогутнього Господа. Вірність Богові допоможе подолати всі випробування. Звершуючи молитву за ближніх, завжди пам'ятайте обітницю:

«Знаємо, що тим, які люблять Бога, які покликані за Його передбаченням, все сприяє до добра» (Римл. 8:28).

Заздалегідь дякуйте Богові за відповідь на молитву

Випробування потрібні в нашому житті, щоб ми стали сильнішими й витривалішими. Коли виникають труднощі, попросіть ваших рідних і друзів молитися за вас. Така молитва зміцнить вашу віру й тих, хто за вас молиться. Бог буде радий відповісти на таку молитву.

Візьміть аркуш паперу або в мобільному телефоні напишіть заступницьку молитву за певну людину. Перелічіть п'ять змін, які ви бажаєте, щоб відбулися з вашим другом чи родичем. Не просіть про зміни, а дякуйте за них Богові, наче вони вже відбулися. Коли я молюся за людину, я бачу її недоліки, а Бог бачить її вже оновленою й очищеною. Дивіться на людину й обставини так, як дивиться на них Бог, очима віри.

Вірте до останнього

Молитва – не миттєва подія, це процес, і результат одержите пізніше. Якщо ви молитесь, процес втручання в життя людини розпочався. Якщо зміни відбуваються повільно або ми їх зовсім не бачимо, то розчаровуємося і думаємо, що Бог не чує наших молитов. Насправді ж процес уже розпочався, і Господь знає, як усе влаштувати, аби людина зрозуміла, що має проблему, і почала розв'язувати її. Якщо ми не одержуємо відповіді на молитву, це не означає, що результату немає, а просто поки ми його не бачимо. Потрібен час. Продовжуйте молитися, доки не отримаєте відповіді.

«Віра – суттєва умова почуття молитви» (Е. Уайт. Пророки і царі. С. 157). «Без віри неможливо доходити до Бога. Тим, які приходять до Бога, треба вірити, що Він є і що винагороджує тих, які Його шукають» (Євр. 11:6).

Формальна молитва не є ефективною. *«Все, про що молитесь і просите, – вірте, що одержите, і сповнитися вам» (Марка 11:24).* Віра надихає, запалює серце. «Нині наш світ має потребу у вірі, яка ґрунтується на обітницях Божого Слова і не відступає, доки Небо не почує молитву. Така віра з'єднує нас з Небом і зміцнює для боротьби з силами темряви» (Е. Уайт. Пророки і царі. С. 157).

«Хіба Христос і Його учні не творили чудес? Милосердний Спаситель живий і сьогодні, і Він так само готовий вислухати молитву віри, як і тоді, коли жив серед людей на Землі. Природне з'єднується з надприродним. Це частина плану Божого – давати у відповідь на наші молитви віри те, чого Він не зміг би дати, якби ми не звернулися до Нього» (Е. Уайт. Велика боротьба. С. 525). «Молитва – це даний Небом засіб для успішної боротьби з гріхом і правильного розвитку християнського характеру. Бог у відповідь на молитву дає тому, хто просить, усе, що тому бракує і про що він молиться. Ми можемо просити про прощення гріха, про злиття Святого Духа, про христоподібний характер, про мудрість і силу для звершення Його справи, про будь-який обіцяний Ним дар. Обітниця говорить: "Буде вам!"» (Е. Уайт. Молитва. С. 82). Апостоли розкривають важливий принцип, що має передувати молитві: покаяння, яке здатне очистити наше серце, дати нам сили та віру для молитви за інших (Якова 5:16).

Нехай заступницька молитва буде постійною у вашому житті. Розпочинайте ранок із молитви. Коли ви відгукнетесь на голос Святого Духа, ви побачите, як Бог дивовижно веде вас і відповідатиме. Вірю, що заступницька молитва змінить ваше життя. Нехай у вашому житті будуть люди, які моляться за вас з вірою. Нехай у вашому житті будуть люди, за яких ви будете ревно і постійно молитися з вірою.

**Віталій
Пилипенко**

БЕЗ ВЕЛИКИХ ВИПРОБУВАНЬ МИ НЕ МАТИМЕМО ВЕЛИКИХ ДОСВІДІВ

Ніколи Бог не веде нас через вогонь. Господь знає, як зробити нас «вогнетривкими». Люди не визнають вашу долю, погані повороти не здатні знищити Божий план для вашого життя. Хвороби, залежність, несправедливість позбавлені вирішального слова. Не засмучуйтеся через те, що Бог не вберіг вас від вогню. Повірте, Він поруч з вами у випробуваннях. Господь не запобігає кожній негативній ситуації. Він використовує негаразди, щоб наблизити нас до нашого призначення.

Ми б ніколи не пізнали Божої сили, якби нас ніколи не кидали у вогонь. Бог знає, з чим ми зіткнулися. Для Господа це не новина. Противник, можливо, хотів посилити вогонь усемеро, але не зміг це зробити. Бог контролює не лише наше життя, а й наших ворогів. Замість того щоб скаржитися на пожежу, кличте до Бога. Нехай Він покаже всю Свою силу й переможе зло. Він це зробить досконало, повірте.

Без великих випробувань ми не матимемо великих досвідів. Без великих боїв ми не побачимо великих перемог!

БОГ МОЖЕ НАДІЛИТИ ТЕБЕ РЕЗИЛЕНТНІСТЮ

«Брати мої, майте велику радість, коли попадаєте в різні випробування, знаючи, що випробування вашої віри розвиває терпеливість. А терпеливість хай має досконалу дію, щоб ви були досконалі та бездоганні і щоб нічого вам не бракувало» (Якова 1:2–4).

Чимало біблійних текстів попереджає нас про випробування, труднощі й негаразди. Наше власне життя й життя ближніх переконливо доводять, що ми живемо у світі болю й несправедливості. Іноді ми стикаємося з неприємними наслідками власних учинків, інші біди звалюються на нас без очевидної причини. Проте біблійні тексти нагадують нам, що в нещастя є причина й мета. Згідно з апостолом Яковом, випробування дано для розвитку стійкості й досконалості.

Існують наукові дослідження, автори яких намагаються знайти мету страждань. Віктор Герцель, психолог та активіст руху за мир і соціальну справедливість, разом із дружиною Мілдред, викладачкою й письменницею, опублікували книгу «Колиска величчя». Це результат вивчення дитинства видатних людей, серед яких Франклін Рузвельт, Магатма Ганді, Уїнстон Черчіль, Альберт Швейцер, Нельсон Рокфеллер, Лев Толстой, Марк Твен, Зигмунд Фрейд, Роберт Кеннеді, Нельсон Мандела, Герман Гессе, Уолт Дісней, мати Тереза, Барбра

Стрейзанд, Гіларі Клінтон, Білл Гейтс і сотні інших. Багато хто з них виріс у важких обставинах, ненавидів школу та вчителів, деякі страждали від фізичних недоліків. Незважаючи на несприятливі обставини, вони досягли успіхів, багато зробили для людства, їх поважали й ними захоплювалися.

Труднощі могли бути непереборною перешкодою, але стали пружинами, завдяки яким ці люди опинилися на несподіваних висотах. Автори книги пояснюють це резилентністю – здатністю переносити труднощі й обмеження, досягати успіху і нарощувати сили для подолання проблем.

Ми розуміємо резилентність у контексті Божественного втручання. Ми віримо, що Творець наділив людину цією здатністю не тільки для того, щоб розвиватися у професійному й особистому планах, але й для вдосконалення нашого характеру, аби ми наближалися до Нього. Є багато прикладів людей, які долали випробування й біди та ставали ключовими постатями у Божественних планах.

СПРАВЖНЯ СУТНІСТЬ ЛЮДИНИ

«Людина, що стриму не має для духу свого, – це зруйноване місто без муру» (Прип. 25:28).

Американський актор Джеррі Сайнфелд якось сказав: «Справжню сутність людини виявляє те, як вона керує автомобілем і як вона говорить про шлюб». Хоч це може здатися дивним, але справді так. Люди часто втрачають контроль у стресових ситуаціях, особливо якщо вони пов'язані з міжособистісними взаєминами: між подружжям, батьками й дітьми, друзями, колегами тощо. Керування автомобілем у великому місті може викликати стрес, а аварії майже завжди стаються через поведінку водіїв. Життя у шлюбі теж може викликати стрес, особливо якщо подружжя має серйозні проблеми. У таких ситуаціях будь-хто може втратити самоконтроль. Біблійний вірш говорить про два наслідки втрати самоконтролю: беззахисність і цілковиту поразку («зруйноване місто без муру»).

«Людина, що стриму не має для духу свого», сердиться, гнівається, інколи лютує. У гніві вона зачіпає почуття, викликає страх, недовіру, відчуження й навіть ненависть до себе. Той, хто сердиться, страждає психологічно й фізично, адже

перебуває в стресі, втрачає розсудливість, не може позбутися такого стану, відчуває незадоволення, провини й розчарування. Гнів має і фізіологічні наслідки: проблеми із серцем, підвищений тиск, діабет, підвищений рівень холестерину, пригнічення імунної системи.

Проблема не тільки у фізичних і психологічних ризиках, адже під загрозою опиняється й моральне здоров'я. Не дивно, що Біблія неодноразово згадує про небезпеку гніву (Псал. 37:8; Прип. 12:18; 14:29; 25:28; 29:20; Екл. 7:9). Сам Ісус однозначно сказав, що той, хто гнівається на ближнього й ображається, підлягає суду й підпадає під вогняну геєну (Матв. 5:21, 22).

Позбутися цієї проблеми, що руйнує взаємини, можливо. Псалмист написав: «Повстримайсь від гніву й покинь пересердя, не розпалюйся лютістю, щоб чинити лиш зло» (Псал. 37:8). Для цього необхідно цілковито довіритися Богові (Гал. 5:22, 23).

Під час війни в Україні кожен опинився у стресовій ситуації, коли було вкрадено сон, зруйновано будинки й міста, убито людей. Душа кожного

була поранена, на ній залишилися шрами. Після таких трагічних подій дуже важко стримувати себе, контролювати, не руйнувати стосунки з тими, хто залишився живим, або в кого вцілів будинок чи квартира, або хто розпочав нове життя за кордоном. Проте з Богом це можливо. Христос відновить наше поранене серце й душу.

НЕ ВІДКЛАДАЙ СВОЄ ХРЕЩЕННЯ

«Свого тягара поклади ти на Господа, – і тебе Він підтримає, Він ніколи не дасть захитатися праведному!» (Псал. 55:23).

Іноді здається, що все погано, нічого не допоможе, усьому кінець. Та це не так, адже в житті стільки всього прекрасного й доброго, що дивуєшся, як чудово Бог усе створив, як ретельно про нас дбає і як Йому вдається завжди та скрізь бути з нами й допомагати нам. Просто уявіть, що було би без Бога: ми всі просто не змогли б вижити, бо «ваш ворог – диявол – ходить і ричить, мов лев, шукаючи, кого б поглинути» (1 Петра 5:8).

Чи був у вашому житті занепад, коли нічого не хотілося, особливо в духовному плані? Коли ви не мали бажання ні молитися, ні читати Біблію? Коли у вашу душу закрадалися сумніви? У таких ситуаціях дуже важливо просто стати на коліна та просити Бога про допомогу (Псал. 61:4). Тільки Господь може допомогти нам у часи нещастя, підтримати в скрутну хвилину. Можливо, Він зробить це через інших, але суть від цього не змінюється.

Розповім свою історію. Будучи в таборі, я неймовірно тішився. Мені

дуже подобалася атмосфера. Там виступав цікавий спікер, який наставляв нас духовно та щоразу робив заклик до хрещення. Одного з останніх днів я вирішив прийняти хрещення, проте після слів деяких людей і власних роздумів усвідомив, що це рішення прийняте на емоціях, і вирішив почекати. Після повернення додому з табору мені було дуже важко, я був у дуже глибокому духовному занепаді. Батькам говорив: «Чому я тоді не прийняв хрещення? Тепер я не знаю, коли це буде, але не скоро». Я продовжував жити: молився, ходив до церкви, читав Святе Письмо. Та при цьому я молився і про те, щоб минув цей духовний занепад.

До нашої церкви приїхав молодий пастор, який проходив практику протягом року. Наприкінці зими він проводив у нас урок Суботньої школи. Тоді він сказав, здавалося б, прості, але важливі для мене слова: «Якщо ти розумієш, що хреститися – це правильно, то приймай рішення бути з Богом і навіть не сумнівайся». Тієї миті я відчув спокій у душі та впевненість у тому, що це правильне рішення. Тоді я вирішив, що при першому заклику до хрещення я відгукнуся.

Навесні я реєструвався на участь у молодіжному таборі, і в анкеті було запитання: «Чи хрещений ти або плануєш хреститися в цьому таборі?» Я написав, що планую укласти завіт з Богом у таборі. Приїхавши туди, я побачив пастора-наставника. Ним був саме той молодий пастор, який спонукав мене прийняти хрещення, цілком присвятити себе Богу. Я хрестився. **Як би вам не було погано, які б ситуації в житті не траплялися, завжди слід дивитися й покладатися лише на Господа нашого Ісуса Христа. І якщо у вас з'явилося бажання прийняти хрещення, не чекайте кращого часу. Не запізнитесь!**

**Марк
Вождаєнко**

НЕ ХОВАЙСЯ. НЕ БУДЬ ЯК РАВЛИК

«Нову заповідь даю вам: Любіть один одного! Як Я полюбив вас, щоб і ви любили так один одного. З того дізнаються всі, що ви Мої учні, коли любов матимете між собою» (Івана 13:34, 35).

Я певен, що кожен бачив равлика. Це цікаве створіння, яке живе близько 15 років і до того ж пів життя спить. Рухається в середньому зі швидкістю сім сантиметрів на хвилину і має 25 000 зубів. У цього молюска є одна здібність, яка інколи зустрічається і в людини. Що може бути спільного в сучасній людині й равлика?

Щойно равлик відчуває несприятливе середовище, він втягується у свій панцир, у якому може сидіти до пів року. Сьогодні люди, особливо молодь, також знайшли свій «панцир», який захищає їх від несприятливого середовища. Це смартфон. «Що ти маєш на увазі?» – запитаєте ви. Пригадайте ситуації, коли ви заходите в громадський транспорт і бачите, що майже всі, окрім водія, поглинуті гаджетами. Що всі ці люди роблять: працюють, читають, дивляться відео,

грають чи просто ховаються? Ми дістаємо телефон, коли нам нудно, ніяково, страшно й некомфортно. Людина з телефоном у руці наче говорить іншим: «Я зайнятий, не турбуйте мене». Ми винайшли собі захист, своєрідний «Раптор» від комарів, тільки ми відлякуємо людей.

І здається, усе гаразд, це просто одна з характерних рис сучасного суспільства. Проте є побічний ефект такої поведінки: люди втрачають можливість спілкуватися. Ми втрачаємо зв'язок із живими людьми навколо нас. Ісус сказав: «Ідіть, навчіть, розкажіть усім». Як це доручення може виконати група равликів, які не вилазять зі своїх панцирів? Бог закликає нас бути товариськими й відкритими, частіше вилазити з черепашки, адже навколо нас багато людей, які прагнуть спілкування. **Господь не змушує нас бігати вулицею й шукати людей, з ким би потоваришувати. Він просить нас вилізти з панцира й бути готовими до спілкування. А Бог Сам організує вашу зустріч.** І хоч іноді нам здається, що всіх влаштовує такий спосіб життя, усі щасливі й без нашого

спілкування, але це неправда. Ми можемо бути світлом для ближніх.

Спробуй сьогодні налагодити контакт з людьми, яких ти зовсім не знаєш. Не важливо, це твої сусіди, однокурсники чи родичі. Спробуй поспілкуватися ближче, може, вони чогось потребують: хліба чи просто доброго слова. Чи тобі простіше жити в черепашці й не наражати себе на стрес? І все-таки не ховайся!

Володимир Шевчук

ПРОШУ ЛИШЕ БУТИ ДРУГОМ ВАШОЇ СІМ'Ї

У нашому дворі з'явився дідусь. Видно, що не алкоголік і не безпритульний, але раніше я його жодного разу не бачив, хоч усе життя тут живу. Щодня він стоїть, зупиняє кожного, хто проходить повз нього, і просить приділити йому тридцять хвилин. Як і всі інші, я щоразу проходив повз, або дивився в телефон, удаючи, що не помічаю його, або просто говорив, що в мене немає часу. У мене справді його небагато: сім'я, робота, друзі.

Нещодавно я вийшов прогулятися. Дідусь стояв на тому самому місці й дивився на всіх поглядом, який свідчив, що йому обов'язково потрібно з кимось поговорити. Я вирішив, що сьогодні не пройду повз, і сам підійшов до дідуса.

— Дідусю, ви просто хочете поговорити чи вам потрібна допомога?

— Мені потрібно лише тридцять хвилин твого часу, а потім ти сам вирішиш, як учинити, — відповів він.

Я вагався. З одного боку, у мене було багато часу, а з іншого — слухати нісенітниць людини похилого віку не дуже й хотілося. Трохи подумавши, я вирішив, що потрібно іноді виходити із зони комфорту, і відповів, що готовий його вислухати.

— Ти перший, хто відгукнувся, — сказав дідусь, повернувся й рушив до лавочки, яка ховалася в тіні клена біля дитячого майданчика.

Я пішов за ним, подумавши, що дарма вплутався в цю історію. Він не промовив жодного слова, доки ми йшли, і тільки сівши, продовжив:

— Мене звуть Сергієм Івановичем. Мені 87 років, я вдівець. Сім місяців тому померла моя дружина, з якою ми прожили в шлюбі 62 роки. Ми гуляли з нею в парку, коли їй стало погано і Бог забрав її, — дідусь усміхнувся й декілька хвилин мовчав.

Сонце в його очах стало відсвічувати яскравіше, спогади сльозами почали котитися по щоках, потрапляючи в зморшки, які вказували їм шлях.

— Ми прожили чудове життя, але Бог не подарував нам дітей. Ми до останнього сподівалися на чудо. Коли вирішили, що настав час узяти малюка з дитячого будинку, нам повідомили, що люди з першою та другою групами інвалідності не можуть цього зробити. Ми засмутилися, адже тоді нам обом уже було майже по 50 років, але якщо доля вирішила так, то ми повинні їй коритися.

Дідусь перервав свій монолог, дивився на свої зморшковаті руки і стискав пальці. Мені навіть здалося, що йому стало соромно.

У мене троє дітей, і я навіть не уявляю, яке б у мене було життя без них. Кому присвятити життя, якщо не дітям? Кожен має свою відповідь на це запитання. Життя таке. Комусь воно дарує дітей, комусь — талант чи багатство, а комусь — усе з цього списку чи, навпаки, нічого. Та хто з них щасливіший — запитання, на яке ніколи не буде правильної відповіді. Я встиг про це подумати, дивлячись на мого співрозмовника. Мені стало його шкода.

Понад 30 років ми жили душа в душу й ніколи не чіпали цю тему. Дбали одне про одного та просто жили. І дружина, і я були єдиними дітьми у своїх сім'ях і давно втратили своїх батьків. Тому навіть не замислювалися, що буде далі. Після її смерті я залишився сам. Бути старим непросто. І я навіть не про здоров'я чи самотність, а про людей, які почали з'являтися в моєму житті. Вони думають, що я нічого не розумію. Сам колись вважав, що люди в глибокій старості втрачають розум і зовсім не розуміють, що відбувається навколо, але це помилка. Просто в нас змінюються ставлення до життя й цінності. Ніколи й нікому не вдасться пояснити 40-річній людині те, що відбувається у 80, а все тільки тому, що вона ще не готова. Я відволікся і підходжу вже до найголовнішого.

Дідусь знову задумався, мабуть, підбираючи правильні слова. І я задумався про своє дитинство, яке було лише вчора, а зараз мені вже 36, і я впевнений, що не встигну озирнутися, як перетворюся на такого самого дідуса зі зморшками та хворими суглобами.

— Я не запитав, як тебе звуть. Вибач.

— Олег.

— Олега, ти можеш встати й піти, але візьми мій номер телефону, перш ніж я тобі повідомлю головне. Адже для того, щоб подумати, потрібен час.

— Він простягнув мені аркуш паперу, на якому був номер його телефону й ім'я.

— Я небідна людина, є квартира й заощадження, але залишити мені їх нікому, а просто так віддавати я не хочу. Я бачу обручку на твоїй руці. Декілька

днів тому бачив тебе з трьома дітьми, тому ти саме той, кому я хочу допомогти. Може, ти вважаєш мене дивакуватим дідом, але я не хочу допомагати людям, які нічого не бажають робити, а тільки просять. Моя мрія допомогти тому, хто борється і живе самотужки, а подарунок у вигляді квартири та грошей буде приємним бонусом за працю і старанність. Я готовий віддати все за свого життя, незважаючи на ризик залишитися на вулиці. У відповідь я лише прошу бути другом вашої сім'ї, щоб ви час від часу відвідували мене, грали в шахи й запрошували на обід. Якщо у вас квартири менша, ніж моя, або ви орендуєте, можете переїжджати в мою, а я переїду у вашу. Я хочу почуватися потрібним.

Було видно, що йому дуже соромно й незручно промовляти ці слова. Колись він був сильним чоловіком, а тепер доводиться благати незнайому людину не кидати його. Ми розійшлися, обмінявшись ще кількома фразами. Він дав мені п'ять днів, аби подумати, промовивши: «Не думаю, що можу дати більше». Сказав, що ці п'ять днів не шукатиме нікого, а чекатиме мого дзвінка.

Ми справді живемо в однокімнатній квартирі, дружина виховує дітей, а я працюю. Ми ніколи ні в кого нічого не просили. Однак тепер ця думка не полишає мене. Моя дружина — людина із чистим сумлінням — сказала, що й без квартири та грошей готова брати дідуса на прогулянку, коли гуляє з дітьми. Я погодився. Ми зараз дуже зблизилися із цим дідусем. У дружини не було батьків, і він став їй якщо не батьком, то дідусем. Від квартири ми всіяко відмовлялися.

Наполегливість дідуса взяла гору. Згодом ми переїхали до його квартири, але дідусь залишився разом із нами. Наші діти називають його дідусем. Він завжди допомагає порадою і має золоті руки. Він ставиться до нас як батько, з любов'ю. Ви знаєте, моїй дружині все життя цього не вистачало, і вона днями назвала його татом. Він розплакався. Ось такі історії трапляються в житті...

Андрій Браєв

СВОЯ ПРАВДА

Якби ви мали можливість повернутися в минуле та змінити щось одне, то що ви змінили б? Я би перестала доводити «свою правду». На колінах? Ні, лежачи на підлозі, благала би Бога, щоб увійти в сім'ю з мирним і лагідним духом, з умінням шанобливо й гарно викладати думки.

Я прийшла в сім'ю така, яка була. Тато часто кричав, і щоб довести йому протилежне, я кричала ще голосніше. Раптом він зрозуміє, що «не має рації». А потім і чоловік не мав рації, і діти... І я на самоті, як левиця, виправдовувалася ричанням до небес. А по суті, хто неправий? Той, хто думає інакше? Розкидав іграшки й не поклав на місце? Або наважився тобі докорити? Чи не так історію розповів, чи не так подивився? Гордість. Самоправедність. Якщо доведу свою правду й «розстріляю» словами всіх по черзі – я «переможець».

Тільки «розстріляні» твоєю правдою можуть більше не ожити, або рани кровоточитимуть багато років. Чи може бути таке, що гнівні крики завдали найбільшої шкоди сім'ям: убили радість, поховали довіру, побудували товсті

стіни розділення? От якби людина побачила шкоду, завдану криками! Крик – це невміння керувати емоціями, нездатність утримати вуздечки, коли «понесло», це розпач, безнадійне відчуття, що тебе взагалі не зрозуміють. Ти окремий острів. Самотній переможець.

Від крику слухач відразу закривається. Сійка «боксерів» й захисний погляд. Багато хто їде, тікає, закривається в окремій кімнаті, діти надівають навушники, слухаючи музику, яка лунає голосніше за твій крик. Знак на дверях: «Не заходити».

Докір – це вогненна стріла, яка вражає впевненість і самооцінку людини. Результат – ніхто не чує того, хто кричить. Крикун стає ворогом. То навіть це треба, якщо це так шкідливо й боляче? Я поборолла цю ваду, пробававши татові. І на підлозі благала Бога дати мені нове серце та змінити мою реакцію.

На жаль, за роки боротьби за «свою правду» я завдала багато шкоди своїй сім'ї, яку люблю. Бог відкрив мої очі, зцілив мою сліпоту та глухоту. Я побачила, що тиха розмова робить чудеса. Зрозуміла, що повага й довіра до дити-

ни дає їй сили прибрати за собою. Я побачила, як мій чоловік змінився. Я нарешті почула його. Як усі роки я не бачила такої дивовижної і доброї людини поруч зі мною? Я спокійно викладаю свої думки, і мій чоловік чує. Я вибачилася перед дітьми. Вони виявилися стократ добрішими, ніж я. Тепер моя черга почути їх. Цей крик поступово вивітрився з мого серця, залишив наш дім. Я не впускаю його назад нізащо.

Якщо у вашому домі чути крик і лайку, запитайте себе: «Навіщо»? Нехай між вами живе Істина, а Істина – це Бог.

Рената Кулакевич

СВОБОДА

Соломон Нортап був афро-американцем, який народився влітку 1807 року в маленькому селищі Мінерві, штат Нью-Йорк. Його батько був звільнений з рабства, тому Соломон народився вільним. У 1841 році його викрали работорговці, заманивши неправдивою пропозицією роботи. Вони ввели йому наркотики, переправили до Нового Орлеана і продали луїзіанському плантаторові. Потім Соломона декілька разів перепродували.

Нортап неодноразово намагався втекти або повідомити про себе рідним, але тільки через 12 років зміг зв'язатися із сім'єю, привернути увагу губернатора Нью-Йорка й повернути собі свободу. Через два роки після звільнення він опублікував автобіографічну книгу «Дванадцять років рабства», за якою було знято два фільми. Другий фільм 2013 року з тією самою назвою отримав премію Американської кіноакадемії «Оскар» у номінації «Найкращий фільм».

Єзекіїл і юдейський народ прожили у вавилонському полоні 24 роки. У цього полону була передісторія: Бог за

«Двадцятого й п'ятого року нашого вигнання, на початку року, десятого дня місяця, чотирнадцятого року по тому, як було зруйноване місто, того самого дня була на мені Господня рука, і Він упровадив мене туди» (Єзек. 40:1, 2).

багато років до нього попереджав, що свобода та благополуччя гарантовані Ізраїлю лише в разі послуху Його Заповідям (П. Зак. 30). Проте юдеї вперто порушували Божі Заповіді, і Він допустив полон. Тому вибраний народ жив у рабстві в богів, яким поклонявся замість істинного Бога. Спогади про роки рабства загострилися на річницю взяття Єрусалима. Чотирнадцять років минуло відтоді, як халдеї заволоділи святим містом. Однак серед печалі й нещастя вигнання Бог явився Єзекіїлю, щоби перенести його в ізраїльську землю, на дуже високу гору (Єзек. 40:2, 3). У видіннях, незважаючи на несприятливі обставини, Єзекіїль, ім'я якого означає «Бог – моя фортеця», переноситься високо, у відновлений Єрусалим. Бог просить пророка описати, що він бачить: храм, стіни, двері, кімнати. Це було справжнє видіння.

У житті бувають обставини, у яких ми почуваємося, як у полоні. Якщо таке трапилося у твоєму житті, пам'ятай, що Господь перебуває поруч, аби піднести твої думки. Він бажає, щоб ти, як Єзекіїль, подивився далі своїх «кайданів» і пригадав, що для тебе пригото-

ване місце, реальне й конкретне, де ти насолодишся вічною і цілковитою свободою. Подумай сьогодні про свою Небесну Батьківщину.

Соломон Нортап

Я не хочу рити траншею

Нещодавно мені розповіли досвід про те, як навіть важкі обставини життя, які незрозумілі й інколи викликають обурення, зрештою перетворюються на благо.

В Охтирці, що розташована неподалік кордону з Росією, у військовій частині служив солдат, який чимось завинив, і в ніч на 24 лютого 2022 року його змусили рити траншеї в полі. Він страшенно обурювався: «Та що це таке? Я також хочу відпочивати, теж хочу спати!» Проте йому наказали, і він пішов рити траншеї.

Рано-вранці 24 лютого, коли розпочалася війна в Україні, бомба впала на їхню казарму. Було вбито понад 90 солдатів, і він єдиний з їхньої частини залишився неушкодженим. А в цей час його мама, відчуваючи тривогу, стояла на колінах і молилася. Молитва врятувала життя її сина. Слава Богу!

До цього досвіду нічого додати. У нас є на Кого покласти й Кому довіряти, хоч би якою була Його воля для нас.

Раїса Кузьменко

КНИГИ ПОТРІБНІ ЗАВЖДИ

«Хліб свій пускай по воді, бо по багатьох днях знов знайдеш його» (Екл. 11:1).

Нещодавно наша команда запустила в Ізраїлі проєкт «Тора Ізраїлю». У рамках цього проєкту ми щодня розсилаємо людям, які записалися, по сім сторінок книги Е. Уайт «Велика боротьба», до яких також додаємо аудіо-запис цих самих семи сторінок. Записалося на цей проєкт 500 корінних ізраїльтян, які розмовляють івритом.

Згодом ми отримали лист від однієї сім'ї з міста Сдерота із проханням надіслати їм книгу «Велика боротьба», тобто друковане видання, івритом та один екземпляр російською для іншої сім'ї. Івритом не важко було надіслати екземпляр, а ось із книгою російською мовою виникла проблема. Я шукала книгу по всіх російських адвентистських громадах, доки один брат не погодився продати її мені, та коли дізнався, для чого мені потрібна ця книга, вирішив віддати її безкоштовно.

Книги були надіслані, і життя знову попливло своїм шляхом. Проте зовсім нещодавно ми знову отримали листа від тієї самої сім'ї зі Сдерота. Вони написали, що «Велика боротьба» – чудова книга, і попросили надіслати більше екземплярів російською, щоб роздати їх людям у місті. Керівник проєкту надіслав мені цього листа, але я розуміла, що мені ніде дістати ці книги, оскільки вся література російською мовою надходила до нас з України, та через війну отримати сьогодні ці книги неможливо. Так минуло декілька днів.

Одного дня я читала книгу Діка Тіббітса «Прощати, щоб жити» і відчула сильне спонукання подарувати таку книгу одній нашій сестрі із церкви. У мене був лише один екземпляр, тому я вирішила дізнатися, чи можу я придбати ще один. Я зателефонувала одній сестрі, літературній евангелістці, яка займається доставкою літератури російською мовою в Ізраїль. Під час бесіди вона повідомила мені, що, незважаючи на війну, видавництво «Джерело життя» в Києві збирається надсилати їй уроки Суботньої школи російською мовою на початку травня. Тоді я попросила її дізнатися, чи можуть вони

надіслати ще й 20 примірників книги Е. Уайт «Велика боротьба».

Через декілька хвилин вона сказала, що є надруковані книги, але вони в Харкові, а оскільки місто обстрілюють і скидають бомби вдень і вночі, то поки вивезти їх звідти неможливо.

Я розуміла, що потрібно чекати, але все ж таки вирішила написати одному пастору з Києва, брат якого звершує служіння в Харкові. Ми знайомі із цим братом давно, ще з Ізраїлю, але трагічні події в Україні знову перетнули наші дороги. Наша маленька громада декілька разів збирала фінансову допомогу, яку я надіслала цьому пастору, а він використав її разом зі своєю командою для евакуації людей з «гарячих» точок України, а також купував продукти для тих, хто втратив роботу через війну, для літніх людей.

Я розповіла своєму знайомому пастору Олександру про проєкт, навіщо нам потрібні книги «Велика боротьба». Я попросила його, якщо буде така нагода, доставити книги до Києва, але при цьому розуміла, що зараз їм не до книг. Проте вже через три дні я отримала повідомлення від Олександра, що 30 книг «Велика боротьба» вже в нього вдома і він готовий їх надіслати на початку травня, коли працюватиме пошта.

Я була водночас і здивована, і втішена допомогою наших братів в Україні, чудовим втручанням Бога в пошуки «Великої боротьби». Коли я запитала, скільки коштують книги, то Олександр сказав: «Я подарую вам ці книги. Ви й так багато для нас робите».

Ось така історія в непростий воєнний час в Україні. **Я вдячна Богові за Його дивовижну роботу за лаштунками, за виконання Його обітниць. Здається, хто може думати про духовну літературу тоді, коли кулі й ракети свистять над головою, коли потрібно рятувати життя людей. Проте книги потрібні завжди й спасіння людей ніхто не відміняв. Слава Богові!**

Оксана Стоянова

ЧЕСНІСТЬ У ДЕСЯТИНІ приносить рясні благословення

З першого дня війни у Вінниці розпочав свою роботу Подільський кризовий центр Церкви АСД. Спочатку Дім молитви, що на Келецькій, 50а, та адвентистська школа перетворилися на транзитні пункти для переселенців з «гарячих» точок центру та сходу країни. Команда волонтерів з членів місцевих громад годувала, надавала місця для перепочинку й евакуювала людей у безпечніші регіони країни чи за кордон. Проте в місті залишилося майже 100 тисяч вимушених переселенців, які, утікаючи від війни, залишилися без нічого й мали потребу у всьому. Тому Молитовний будинок серед тижня слугує кризовим центром. Спочатку до церкви по допомогу приходило мало людей. Центр існував завдяки пожертвам прихожан. Небадужі люди приносили те, чим могли поділитися. Побачивши, що попит на подушки зростає, але купити необхідну кількість не було за що, вирішили шити самі. Знайшлася швачка – сестра Тетяна, яка завзято взялася до роботи. Проте щодня переселенців ставало дедалі більше, ми зрозуміли, що наші можливості обмежені. Щодня під час роботи центру вільні волонтери о 12:45 молилися.

Пам'ятаю, як одного дня в найактивніший період роботи центру Бог зупинив мене та спонукав ревно молитися. Того дня змогли молитися о 12:45 лише ми з Тетяною, оскільки були вільні від обслуговування людей, яких тоді було дуже багато, адже кожен потребував уваги. Ми розуміли, що людей багато, а допомоги, яку ми можемо запропонувати, залишається мало. Ми звернулися до Небесного Отця. У молитві Господь нагадав обітницю, яка записана в книзі Малахії 3:10–12: «Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі, і тим Мене випробуйте, промовляє Господь Саваот: чи небесних отворів вам не відчиню, та не виллю вам благословення аж надмір? І ради

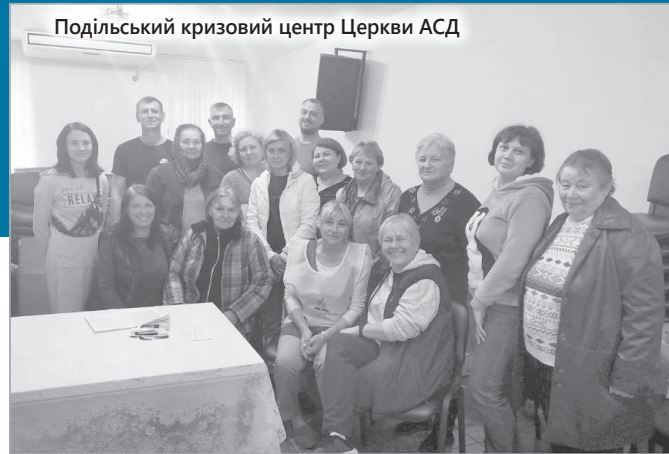
вас насварю Я все те, що жере, і воно не понищить вам земного плоду, і не заб'є виноградів вам на полі, говорить Господь Саваот. І будуть всі люди вважати вас блаженними, бо будете ви любим Краєм, говорить Господь Саваот». Ми молилися: «Господи, дякуємо Тобі за людей, яких можемо приймати, але Ти бачиш, що наші ресурси обмежені. У Твоєму Слові написано: "Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці, щоб страва була в Моїм храмі". Ти знаєш, що наша Церква зберігає вірність у десятині й ми особисто чесні в десятині, тому, покладаючись на Твою вірність Своему Слову, благаємо: відкрий небесні отвори й вилий благословення аж надмір!»

Уже наступного дня ми побачили виконання Божої обітниці, коли, приїхавши забирати допомогу, яку виділив фонд «Вінниця – безпечне і комфортне місто», нам дали більше запланованого: додаткових два мішки крупи, мішок муки та три рулони тканини. Цікавий випадок трапився у фондї «З янголом на плечі». Спочатку волонтерка спостерігала, щоб ми брали лише підписані для нашої Церкви коробки, але потім, почувши, що нам потрібні ковдри, дозволила забрати всі ковдри та ще декілька коробок з рушниками. Ми знову отримали з надлишком. Від фонду «Сумки самарянина» замість двох тон макаронів і консервів отримали дев'ять. Господь влаштував не тільки доставку, а й розвантаження.

Це лише декілька благословень, завдяки яким ми побачили силу молитви й Божу вірність Своему Слову. Велика подяка Богові, що Він спонукав до молитви, запропонував випробувати Себе й відчинив небесні отвори, щоб вилити благословення аж надмір. Господь благословляє нас командою волонтерів, які самі є переселенцями з Луганська, Харкова, Краматорська, Волновахи й інших «гарячих» точок.

Ольга Сич

Подільський кризовий центр Церкви АСД

Віталій та Ольга Сич з командою

Слава Богу за можливість допомогти

Підтримка переселенців

ДЕСЯТИНА ТА ПРОВАЛЕНИЙ ІСПИТ

Життя християнина – це школа, де кожен істину ми не тільки розуміємо й погоджуємося з нею, а й утілюємо її на практиці. Майже всі віруючі приносять у церкву добровільні пожертви. Хтось робить це спонтанно, інші – регулярно. У моїй Церкві адвентистів сьомого дня застосовується біблійний принцип, принцип десятини, і 10 % своїх доходів ми приносимо Богові. У мене ніколи не було ні запитань, ні проблем щодо цієї теми. Навпаки, чесне повернення десятини піднімало мою самооцінку у власних очах. А також, мабуть, дарувало відчуття задоволення й радості від того, що я можу принести щось Богові, а не лише брати в Нього та просити. Я повертала десятину як за часів фінансового благополуччя, так і труднощів. Я була впевнена, що за цією доктри-

ною в моїй заліковій книжці стоїть «зараховано».

Чи помічали ви, як фахівцям у віці важко проходити переатестацію? Ось я цю переатестацію не пройшла. Це було так. Якось я отримала додатковий дохід – 10 100 в національній валюті моєї країни. Я автоматично взяла тисячну купюру й хотіла покласти її в сумку, у спеціальну кишеню, щоб знати, що це десятина. Раптом мене як окропом ошпарило. Я ніколи до цієї миті у своєму житті так не робила. Завжди округляла десятину до більшої суми, і бажано, щоб купюри були новими. Я була приголомшена своїм учинком і тією думкою, яка раптом промайнула в моїй голові: «Що ти як фарисейка? Якісь десять копійок. Про що ти говориш? За законом математики, законом округлення, ти все зробила правильно».

Тут моє сумління промовило: «За яким законом? Математики? Як ти могла так учинити? Ти вкрала ці гроші, які не порахувала в десятину. Ти не дала більше, а просто недодала. Так, дрібниця, але ти недодала Богові».

Я поспіхом дістала гаманець, почала витягувати купюру номіналом 50 й одразу поклати її назад. «Що це таке? 50? Я думала, що дам більше». Я сама себе покарала.

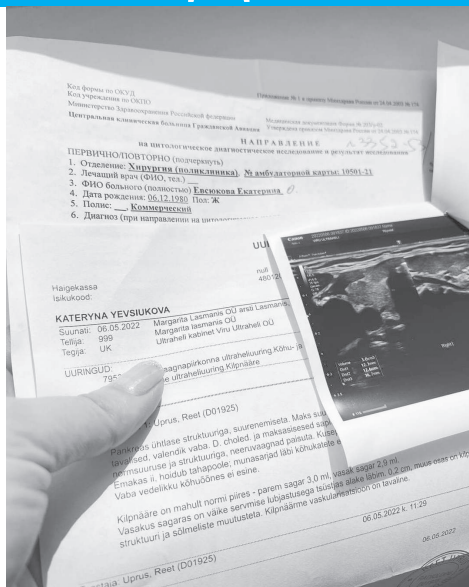
Поклати я в десятину значно більше – жертву за гріх.

«У чому гріх?» – запитаєте ви. «Тому, хто вважає, що він стоїть, нехай стережеться, щоб не впав» (1 Кор. 10:12). Річ тут навіть не в сумі з копійками та в моєму ставленні до грошей. Усе значно серйозніше, адже залежить від мого ставлення до Бога. Для мене була реальна небезпека, адже повернення десятини й визнання того, що я все отримую з Божої руки, могло перетворитися на виплату прибуткового податку. Усе це могло перетворитися на товарно-грошові відносини з моїм Богом замість тієї любові й радості, яку я завжди відчувала. Дорогі, будьте вірні в десятині!

Кажуть, що гроші псують людину. Я б сказала, що вони просто показують, якою людиною є насправді. Погляньте зараз у вікно. Що ви бачите? Наприклад, жінку, яка йде з дитиною, або ж чоловіка, що ремонтує машину, пенсіонерів, які стоять і про щось розмовляють. Тепер подивіться у дзеркало. Кого ви там бачите? Ви бачите себе. Вікно та дзеркало зроблені з одного матеріалу – скла. Додайте у скло трохи срібла – і ви бачитимете тільки себе. Те, що я побачила у своєму дзеркалі, мені не сподобалося, і я вирішила це виправити. Бог випробував мене. Він продовжує навчати мене жити чесно та праведно.

**Наталія
Щербакова**

ЧУДО СЕРЕД ХАОСУ

У мене була пухлина. У листопаді 2021 року в щитовидній залозі виявили онкологію, зробили біопсію. Лікарі попередили: потрібне видалення. Потім консилиум лікарів вирішував, видаляти лише пухлину чи всю щитовидну залозу, оскільки на ній було багато вузлів. Операцію відклали через погані аналізи печінки. Потім було тривале лікування гепатиту. Далі втратила роботу. Згодом розпочалася війна в Україні. Через це двічі втікала до Польщі: один раз сама, другий – з усією родиною. Життя в чужій країні... Було не до операції.

Нещодавно я здала аналіз крові – усі показники ідеальні: і печінка, і гормони, і навіть гемоглобін. Через декілька днів мені зробили УЗД щитовидної залози.

– Дівчино, я бачу таке вперше у своєму житті. Якби я не тримала в руках

ваші попередні знімки й біопсію, то сказала б, що це аналізи двох різних людей. У вас чиста щитовидна залоза! Пухлини немає, навіть немає вузлів. Узагалі жодного! Я нічого не розумію, – промовила лікарка, якій близько 60 років.

– Я знала, що таке можливо, – відповіла я.

Лікарка здивувалася, і я сказала, що ми молилися.

– Отже, молитви діють! – промовила вона.

Дорогі, наші молитви діють! Навіть сьогодні, коли навколо все говорить про інше. Продовжуйте вірити в чудеса! Продовжуйте вірити, що добро перемаже зло. Миру всім нам і більше Божих чудес.

Катерина Євсюкова

Чому я так мало розповідала людям ПРО БОГА?

У лютому 2022 року мені потрібно було поїхати до Маріуполя й забрати свій диплом. Я навчалася на фармацевта, і мені залишилося скласти останню сесію, державні іспити й забрати диплом. Я поїхала 20 лютого. Три дні ми складали іспити. А вранці 24 лютого в Україні розпочалася війна. Нам почали друкувати дипломи в штатному режимі. Так я застрягла в Маріуполі. Я була там, коли відбувався весь той жах.

Була 10-та година ранку. Я почула, що летить літак. Повертаючись до вікна, боковим зором побачила, як він скидає бомбу на сусідній будинок. Інший дім поруч теж розбомбили. Я швидко спустилася на перший поверх, сіла під сходами поряд із підвалом. І ось тоді я усвідомила весь жах війни. Мене трясло від стресу та страху. Я нічого не могла пригадати, окрім псалма: «Надійся на Господа, будь сильний, і хай буде міцне твоє серце». І ще раз: «Надійся на Господа...» Тільки ці слова були в голові.

Літак зайшов на друге коло – поруч знищено ще один будинок, і ще один, і ще... Я вийшла з дому й побігла до сусідів. Переді мною пожежа й люди, що відкачували 10-річну дівчинку. Дівчатка були близнючки, одна з них не вижила. У цій метушні забули про дідуся, і він згорів у підвалі.

Того дня я побачила смерть і зрозуміла: ти можеш бути наступна.

Я чудом вижила в Маріуполі. Коли літак скидає бомбу, жодний підвал і бомбосховище не врятують. Тричі я чула, як поруч один за одним падали й валилися будинки. Розуміла, що наш будинок буде наступним. Десять у душі я змиралася з тим, що буду там похована, як і решта. Знаєте, не було думок: «Чому я так мало подорожувала? Чому не вивчила англійську? Чому в мене немає нового мобільного телефону, автомобіля?» Була лише одна думка: «Чому я так мало розповідала людям про Бога?»

Через місяць мені вдалося виїхати до ДНР, звідти потрапити до Латвії і через Польщу знову повернутися в Україну. Подолавши понад 4000 км, я повернулася до Києва. Сьогодні разом із друзями я допомагаю людям, яким потрібні ліки. Таких уже 30 тисяч. Коли я поверталася, люди говорили: «Що ти робиш? Ти вже у Європі. Їдь, куди подобається, працюй, допомагай українцям звідси. Відпочинь від цього жаху». А я розумію, що, побачивши весь жах війни в Маріуполі, я хочу допомагати в Україні. Для мене цей місяць став глибоким переосмисленням цінностей. Зараз мені нічого не потрібно. Я просто хочу допомагати людям. Хоч ні, не просто. Ліки рятують людину на деякий час, а я хочу розповісти людям про Бога, про Христа. Люди зараз відкриті до Бога, бо скрізь смерть. На порозі смерті ти ні про що не думаєш, окрім своєї душі. Господь урятував мене й мою сім'ю з того пекла та жаху, хоч багатьох загинув. А я жива. Отже, у мене є місія, і я за неї вдячна. Тож я в Україні. «Надійся на Господа, будь сильний, і хай буде міцне твоє серце, і надійся на Господа» (Псал. 27:14).

Сандра

МОЖНА ВИКИНУТИ ЦИГАРКУ?

У нашому місті в травні 2017 року відбувся семінар за програмою «Дихайте вільно», який проводив пастор Церкви. Семеро людей записалися й почали відвідувати семінар. Минуло кілька днів, і охочих кинути курити ставало дедалі менше. Залишилися двоє: Сергій та Іван. Вони не пропустили жодного заняття, виконували всі рекомендації. Бог, наполегливість і терпіння зробили величезний внесок в успіх цієї справи.

Мій чоловік, у минулому курець з величезним стажем, давно хотів позбутися цієї шкідливої звички, але бажання курити переважало. Коли він почув про семінар, почав регулярно відвідувати заняття. Те, що залишилося тільки двоє учасників із семи, їх не збентежило. Завзятість і праця мали свої результати.

Ми купили електронну цигарку, чоловік курих її кілька разів. Вона завжди лежала в коробочці на столі у дворі, куди він виходив курити. Приїхавши додому після чергового заняття й підійшовши до столу, він промовив:

– Довго ця цигарка буде тут лежати?

Я здивувалася й перепитала:

– А що, уже не треба?

На що він відповів:

– Поки я її бачу, мене буде мимоволі тягнути до неї.

– Можна викинути? – запитала я.

– Так! – відповів чоловік і пішов до будинку.

Я збрала все в коробочку й поклати в сарай, думаючи, що він знову повернеться до цієї звички. Минув день, другий, третій, а чоловік і не згадав про цигарку. Уже п'ять років, як забув! І відчуває огиду до запаху тютюнового диму, якщо він звідкись долинає.

Ніколи не говоріть «ніколи», якщо є бажання, але немає сил залишити якийсь гріх чи погану звичку. Просіть Бога з вірою, що здобудете перемогу. Він допоможе й дасть тим, хто просить у Нього (Матв. 7:11). Сергій та Іван позбулися звички курити. Слава Господу!

Тетяна

А БІЛЬШЕ МЕНІ НІЧОГО Й НЕ ТРЕБА

Якось під час служіння хлопчик захотів розповісти напам'ять псалом 23. Він упевнено вийшов на сцену, узяв мікрофон і голосно сказав: «Господь – то мій Пастир, тому в недостатку не буду». І раптом він замовк. Здавалося, що решту хлопчик забув. Пауза затяглася, він розгубився, але впевнено повторив цю фразу знову. Потім ще раз, але вже без усмішки та значно тихіше. Раптом хлопчик, широко усміхаючись, голосно промовив: «А більше мені нічого й не треба!»

Усі присутні відчули, як близько Господь до кожної людини, Його невидиму присутність. Людська самовпевненість і пихатість померкли, і всі підвелися для подячної молитви. Радість наповнювала кожного. Бог через простого хлопчика та його безпосередність доторкнувся до сердець стількох людей. У кожного з'явилося бажання жити, як ця дитина, і цілковито довіряти Господу.

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, В. Кривий
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

ПОМАХАЙТЕ РУКОЮ НА ПРОЩАННЯ

У нашій сім'ї була традиція: завжди проводжати одне одного біля вікна й махати рукою, поки той, хто йде, не сховається за поворотом. Потім швидко перейти з кухні довгим вузьким коридором до кімнати, щоб ще помахати з того вікна, яке виходить на другий бік знайомої вулиці з високими тополями вздовж дороги.

Коли я була маленькою, я з радістю махала своїм рідним. Мені дуже подобалося це робити. У 14 років я соромилася та просто оглядалася, дивилася на вікно, на батьків. Було вже якось соромно махати. З 18 років я сильно втомлювалася, поєднуючи навчання й роботу в стаціонарі, тому часто запізнювалася на пари, та й батьки йшли на роботу раніше, тому ніхто нікому вже не махав рукою на прощання.

Зараз у 37 років я із задоволенням махаю у відповідь батькам на вулиці

та при цьому намагаюся зробити щось смішне. Вони стоять біля вікна й махають рукою мені у відповідь. І я знаю, що вони усміхаються чи сміються. «Анна, як завжди, жартує», – говорить тато. Я намалюю величезне серце руками, відправлю по п'ять повітряних поцілунків з кожної руки з іншого боку вулиці між високими тополями, перш ніж піти у своїх справах.

А дорогою знову і знову загадуватиму найголовніше бажання: щоб якнайдовше в цьому вікні горіло світло, щоб там було два силуети, які мене проводжають, аби було місце, куди я можу повертатися, щоб розповісти, зітхнути, обійняти й помахати їм рукою з вулиці. Заради двох усмішок, які не видно на такій відстані, але я знаю, що вони є.

Анна Енберт

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
lifesource.ua

Можлива оплата карткою «eПідтримка»

Адреса: 04052, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

lifesource.ua
тел. (044) 467-50-72